

100 Colstocht 2018

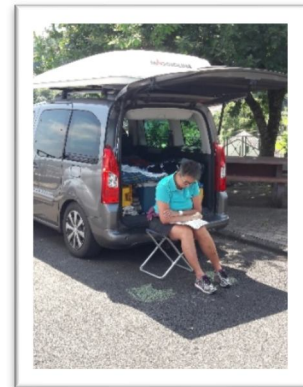

2018 wordt het 3^e jaar in mijn poging om de 100 Colstocht te volbrengen. De tijd gaat dringen, want de leeftijd vordert. Ik ben niet de oudste die met de tocht bezig is en leeftijd zegt niet alles. Natuurlijk is een goede voorbereiding noodzaak. Onderweg is een goede drink- en eetdiscipline noodzakelijk. Dit jaar was mijn voorbereiding minder dan ik gewild had. Voorafgaand aan het vertrek heb ik flinke twijfels of ik de tocht wel aankan. Ik moet mezelf overtuigen door de laatste zaterdag voor het vertrek nog maar eens een flinke tocht van boven de 100 kilometer te fietsen. Dat blijkt geen probleem, dus we vertrekken.

Uit mijn vorige bijdragen (2016 en 2017) bleek dat ik de reis niet alleen maak. Mijn vrouw Tiny rijdt met de auto van camping naar camping en we hebben op de auto een daktent

(Topsleeper Maggiolina) waar we comfortabel in slapen. Is zo opgezet en als we wat meer comfort willen hebben bij minder goed weer dan maken we een tentje vast aan de achterzijde van de auto. Daar kunnen we droog in koken en zitten.

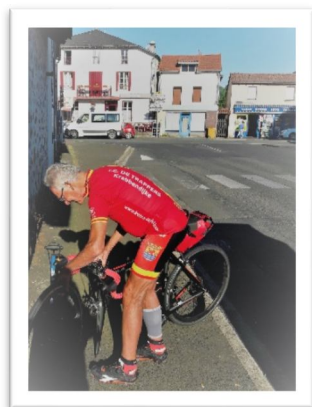
Iedere avond bepalen we samen het eindpunt van een volgende dag. Het volgende eindpunt van de dag wordt bepaald door de aanwezigheid van een camping. Soms leidt dat in het hooggebergte tot een verkeerde keuze als we besluiten dat 'die col er ook nog wel bij kan'. Daar komen we dit jaar wel achter.

Nadat ik in 2016 1.300 km van de route fietste, konden we in 2017 maar 500 km 'doen'. In 2018 willen we aan ongeveer de afstand komen van het eerste jaar. Dat wordt uiteindelijk 1.250 km en resteren er voor een volgend jaar dus nog ca. 1.050 kilometer om het hele traject van ca. 4.100 km te volbrengen.

De aanloop naar de Pyreneeën

We starten in Jussac, een plaatsje na de afdaling van de *Puy Mary*. Een prachtige col die ik in 2016 in regen en mist beklom. Na vier dagen regen en kou moest ik daar toen ziek opgeven.

Nu is het stalend weer. Ik haal een beginstempel in Hotel Le Prado en de reis kan beginnen! We zijn in de uitlopers van het *Centraal Massief*. Ik heb veel zin in dit traject. Het zijn vooral côtes die ik beklim en afdaal. Heerlijk om 'in' te fietsen en met op mijn route ook een aantal bekende plaatsen van eerdere tochten (o.a. *Rocamadour* en *Mauleon-Licharre*) of waar ik vroeger voor mijn werk kwam (*Lectoure*).

Het vinden van campings op het traject Jussac – *St.Jean-Pied-de-Port* is niet zo'n probleem en de dagelijkse etappes halen dan ook standaard om en nabij de 100 km. We willen graag een rustdag nemen voor we de Pyreneeën in gaan. De zesde dag is om die reden een kort ritje en we kiezen voor *St.Jean-Pied-de-Port*; het drukke begin- of doorgangspunt van deelnemers aan de Camino naar Santiago.

Het landschap van het eerste traject is heel gevarieerd. Tot kort voor *Rocamadour* interessant met veel vervallen kastelen, meren, wijds uitzicht en frisgroen en ook schaduwrijk. Deze dagen zijn erg warm en dat niet alleen, maar de nachten ook! Waar ik dacht eenvoudig op de mij bekende plaats *Lectoure* af te kunnen fietsen verrast de route mij volledig. Via smalle binnenweggetjes, door een dun bewoond en naar het lijkt verlaten landbouwgebied moet er in de brandende middagzon flink geklommen worden. Een oud spoorlijntje geeft aan dat ik toch ergens naar toe ga. En dan eindelijk passeert de route *Lectoure*, maar ik wil per se weer even kennismaken met het historisch centrum en dus wijk, met een extra klim naar de hoog liggende plaats, even af van de route.

Na de *Gers* komen we nu in de *Pyrenees-Atlantique*; vooral een open heuvel landschap met veel landbouw. Voor *Navarrenx* kom ik voor het eerst een bloeiend veld zonnebloemen en ook de eerste

12-15% hellingen tegen die hier nog *côtes* heten. Na *Mauleon-Licharre* verschijnt dan eindelijk de eerste col: *Col d'Osquich*. In de beklimming zie ik voor mij een fietser rijden die onmiskenbaar aan dezelfde route bezig is. Natuurlijk praten we even met elkaar en fietsen samen naar de top. Tiny komt ook net aangereden en we drinken gezamenlijk een kop koffie. Jan komt per fiets uit Bennekom en fietst nu voor de 9^e maal de volledige tocht uit- en thuis in zijn eentje met tent en de nodige bagage. Wat een kanjer! Dat het serieuze werk er nu aankomt is duidelijk met de klim naar de top van de *Col de Gamia*; nog geen 300 meter hoogteverschil maar wat steil!! We fietsen samen door naar *St. Jean-le-Vieux* waar we

moeten stempelen. Ik merk wel dat de mensen Jan kennen.

Daarna allebei door naar *St. Jean-Pied-de-Port*, want ook Jan heeft hier een rustdag gepland. Het eerste traject van ruim 500 kilometer is achter de rug en de beenspieren zijn intussen gewend aan het klimwerk.

Vanaf de Pyrénées-Atlantique en de Hautes-Pyrénées naar de Haute-Garonne

De rustplaats is een knooppunt voor veel fietsers uit en naar allerlei richtingen. De warmte wordt met onweer en regen weggevaagd en als we de volgende dag gaan fietsen is het een stuk aangener geworden. Met Jan spreken we af elkaar in *Larrau* weer te zien. Zijn advies was om de rit niet langer te maken; we zouden genoeg steile hellingen tegenkomen aldus deze ervaringsdeskundige. De Baskische Pyreneeën staan er om bekend. Dominant in deze etappe blijkt de *Col de Burdincurutcheta* met drie kilometers van 11%. Jan rijdt deze dag zijn eigen tempo. Tiny vertrekt wat later op de dag en terwijl ik op *Plateau d'Iraty* net zit te genieten van een kop koffie en het schitterend uitzicht komt Tiny aangereden. Ze geniet van de prachtige bergrit en beiden zeggen we "hier doen we het voor!" Na de koffie is het nog eens klimmen, nu naar *Col Bagargui* en dan volgt een lange afdaling naar *Larrau*.

Jan arriveert een paar uurtjes later en de eigenaresse van de camping blijkt hem ook te kennen. *Larrau* heeft één hotel en Jan weet dat reserveren nodig is als je daar een maaltijd wil hebben. Dat doet hij ook voor ons en in een verrassend volle eetzaal, in een verder uitgestorven dorp, belichten we wederzijds onze ervaringen met de tocht.

De volgende dagen zullen we elkaar niet meer zien, maar we wisselen wel contactgegevens uit. Als wij al bijna 14 dagen thuis zijn hoor ik van Jan dat hij inmiddels de *Bonette* overgekomen is. Voor het eerst op zijn lange tocht had hij in de beklimming echt slecht weer met onweer en hagel. De modder en stenen kwamen hem, toen hij richting top fietste, tegemoet!

De etappe naar *Laruns* zal ik zeker onthouden. Ondanks de goede adviezen van Jan, kozen we er toch voor om die dag nog een derde grote col te doen. Het blijkt er één teveel. Tiny rijdt via een makkelijke weg naar *Asasp* en daar zullen we beslissen wat we doen. Ik volg een prachtige en stille route via de *Col de Suscousse* naar de *Col de Soudet*, een zeer stille grensoversteekplaats naar Spanje. Na de *Col de Labays* duik ik rechtsaf de afdaling in en de bossen. Smal, kronkelig, steil, stijve vingers van het remmen en stil, stil en nog eens stil. Geen verkeer, geen mensen. Als ik even na de middag bij ons trefpunt kom heb ik het idee al een dag te hebben gefietst. Een goede camping is niet in de buurt, het is nog vroeg, de zon schijnt dus waarom ook nog niet de *Col de Marie Blanque*? Dan zijn we in het dal bij *Laruns*, daar zijn zeker campings. Die klim zal ik me nog lang heugen. In de middaghitte zwoeg ik omhoog,

enkel kijkend naar het asfalt, horzels en vliegen zoveel mogelijk werend. Ik krijg visioenen van een mooie weidse wereld op de top, een koude cola en een verfrissende afdaling. Ik zie het echt voor me zoals ik dat nog nooit heb ervaren. Maar na nog eens drie kilometer met gemiddeld 11% bereik ik de top zonder enige voorziening. Inderdaad, de afdaling is mooi. Op deze zaterdag zitten veel mensen te genieten van een late lunch en de berglucht op een plateau even onder de top. Beneden tref ik Tiny en we besluiten richting *Laruns* door te rijden om een camping te vinden. In *Aste-Beon* staan we vrijwel alleen maar de campinghouder informeert zeer bereidwillig naar de mogelijkheden om toch de *Col d'Aubisque* over te kunnen. Het blijkt nog steeds niet mogelijk. Niemand mag er door. De weg is dit voorjaar op een plaats volledig weggespoeld in het ravijn. Over 14 dagen komt de Tour de France er langs, dan zal het klaar zijn.

De omleidingsroute voert naar de klim richting *Col du Soulor*. Een prachtige rit met op het einde zicht op de *Cirque du Litor* waarlangs de panoramaweg naar de *Col d'Aubisque* voert. Na een eerste afdaling volgt dan nog de *Col des Bordères*. Op beide cols wordt een paar weken later een harde strijd uitgevoerd om de ereplaatsen in de Tour. Ons einddoel die dag is een mooie camping in *Arcizans-Avant*. Daar blijven we een dag en moet ik herstellen van darmproblemen die ik 's nachts ondervind na deze twee zware ritten.

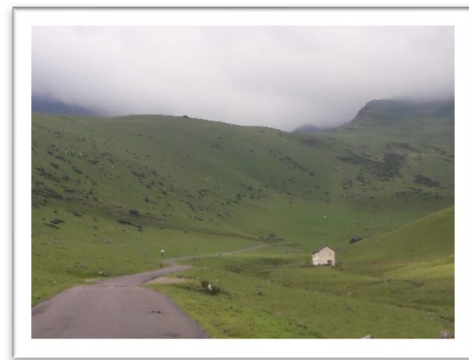

Met twijfel over mijn lichaamsgesteldheid stap ik de volgende morgen weer vroeg op voor de beklimming van de hoogste top, de *Col du Tourmalet* (2.115 m). Ik doe het heel rustig aan en geniet van de prachtige klim. Op het eind fiets ik door wolkenflarden met een koude tegenwind. Het is op de top 13 graden en Tiny heeft al voorzien dat ik zin zal hebben in de speciale huttensoep. Wat is dat lekker! In de afdaling wordt overal nog aan de weg gewerkt voor de komende Tour passage. Even na *Ste. Marie-de-Campan* vinden we een camping. Een prachtig uitgangspunt voor opnieuw een schitterende maar zware etappe.

In de klim naar de *Col d'Aspin* slaat de weg bij *Payolle* af naar rechts naar de *Hourquette d'Ancizan*. Een klim over groene

hellingen waar koeien vrijelijk over de weg lopen en de poep niet te ontwijken valt. Nu en dan wat bomen, maar vrijwel tot de top met uitzicht over de omgeving. Hoe anders is dat in de afdaling. Opnieuw smal, bochtig, bebost en gevaarlijk dus veel remmen. Ik steek de drukke weg van *Arreau* naar *St. Lary-Soulan* over waar Tiny bij een Supermarché wacht op mijn doorkomst. Prima plaats voor de verplichte stempel en wat voeding voor wat nog komen gaat. Ook dat is niet niks!

De klim naar de *Col d'Azet* is mooi, zwaar, met wijds uitzicht richting *St. Lary Soulan* en de inmiddels beruchte *Col de Portet*. Na weer een moeilijke afdaling sta ik aan de voet van de laatste klim van de dag naar de *Col de Peyersourde*. In de mooie afdaling richting *St. Aventin*

vinden we in *Garin* een prima camping. Die nacht, bij opnieuw opkomende darmproblemen, besluiten we dat het traject door de Pyreneeën, bijna 400 kilometer, wel genoeg is geweest. We vertrekken comfortabel met de auto naar de Provence om een weekje bij te komen.

De Jura en Doubs

In 2016 was *La Balme-de-Silligny* het eindpunt van onze tocht. Nu dus het begin voor een vervolg van de route. Ik wil niet overmoedig zijn en we stoppen de eerste dag aan de voet van de *Col du Grand Colombier*. In reviews op de 100Cols site wordt gezegd dat het één van

de lastigste cols van de hele route is. Ik ben dus gewaarschuwd. Vanuit *Culoz* begin ik lekker vroeg aan de klim die heel gevarieerd is met maximaal 14% maar ook enkele mooie herstelpunten. Na wat ik in de Pyreneeën heb gehad, komt deze klim mij niet moeilijker voor. Natuurlijk scheelt het veel op welk moment van de dag je hier fietst. De afdaling is mooi met veel zicht op de omgeving en weinig

gevaarlijke stukken. Dan volgt er nog een plateau met geleidelijk klim- en daalwerk en ik eindig in *La Voute*, op ca. 15 km afstand van *Nantua* waar we wel een camping vinden.

Daar breekt 's avonds een onweer met regen, windstoten en hagel los. Ons huisje op de auto blijkt er opnieuw prima tegen bestand.

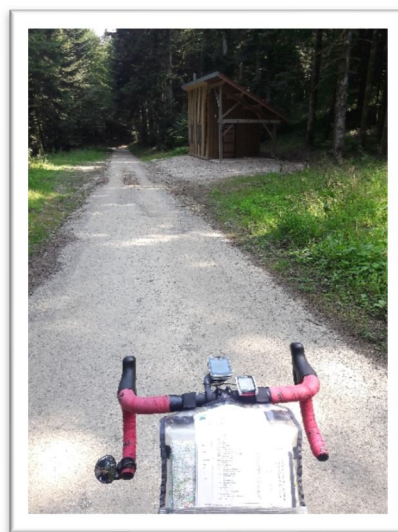

Wat resteert is een volgende dag die qua weer moeilijk op gang komt. Het is nat en fris en de route weinig aansprekend voor mij. Veel bos en op het laatst een verlaten en zeer slechte weg langs een lagergelegen riviervallei naar *Morez*. Op de camping daar in de buurt is nog te zien wat het noodweer van gisteren heeft aangericht. Kapotte tenten liggen opgestapeld. Restanten van flinke hagelstenen zijn op een hoop geschoven en de bomen hebben veel takken en blad verloren. Het vervolg naar *Levier* leidt over een hooggelegen plateau op ca. 1.000 meter hoogte. Het wordt een prachtige tocht met in het

groene landschap een aanvankelijk Zwitsers aandoende bebouwing. Als ik in *Cuvier* mijn vrouw weer ontmoet en even een boterham sta te eten komen er achter elkaar twee herkenbare 100 cols fietsers voorbij. De laatste stopt en maakt een praatje. Even later fiets ik door en ontmoet ze samen opnieuw als ze de lunch zitten te gebruiken op een muurtje in een dorp. Ik maak kennis met de andere fietser en herken hem als één van mijn vroegere hardlooptmaatjes in Zeeland! Beiden, Ben uit Lewedorp en Hans uit Nieuwerkerk, blijken dus ook uit Zeeland te komen. Een Zeeuws onderonsje midden in het Franse land. Herinneringen van vroeger en ervaringen van nu worden uitgewisseld waarna ieder zijn weg weer vervolgt. *Levier* is mijn eindpunt, maar daar tref ik ze weer omdat alles gesloten blijkt en ze zo snel geen stempel kunnen halen. Ben en Hans moeten nog een eind verder fietsen en daarom besluiten we dat ik een foto van ze neem onder het welkomstbord van *Levier*. Zij fietsen de route voor de tweede maal, ook van huis tot huis via het start en finishpunt *Saverne*.

Geleidelijk aan zijn we in de Doubs streek aangekomen. Het eerste deel van de laatste etappe is aantrekkelijk. Nog steeds op hoogte en met een ruim zicht op de omgeving. Daar houd ik wel van. Het laatste stuk richting *l'Isle-sur-le-Doubs* is minder interessant. Voor mijn idee vanaf een geitenpad zie ik een toerfietser aankomen die mij, herkenbaar aan het 100 Cols shirt, aanroept en zegt dat ik toch echt dat geitenpad moet hebben. Ook met hem wissel ik wat ervaringen. Hij rijdt de route tegengesteld, want na een heupoperatie durft hij het niet aan om op zijn eindpunt van een voorgaand jaar, hoog in de Alpen, een herstart te maken. Eerst 'inrijden' dus, en daar is hij mee bezig. We beloven elkaar weer te spreken op de volgende reünie.

In deze streek, voor *l'Isle-sur-le-Doubs*, is het stil in de dorpen en je vindt er weinig voorzieningen. Kort voor het eindpunt kom ik op een drukke weg die aansluiting geeft op de snelweg. Daar is zowaar nog een laatste echte col: de *Col de Ferrière*. Voor een laatste foto wacht ik tot Tiny passeert, want zij had nog een restaurantje gevonden voor haar dagelijkse 'plat du jour'. Ze herkent de passage niet als col want met een vaart passeert ze mij richting eindpunt van deze reis.

Ook dit derde traject van 350 kilometer kende veel variatie en het is duidelijk dat de bedenkers van de route er alles aan doen om verkeersdruk te mijden en aantrekkelijke cols en côtes in de route mee te nemen.

Het slot

Ik weet nu al dat deze 100 Cols route ongeëvenaard is. Met stip de zwaarste, de mooiste. Is het daarom waarom heel wat finishers in herhaling vallen en de tocht nog eens, en nog eens willen fietsen? Allebei voelen we twee dagen na thuiskomst al heimwee. Zullen we teruggaan? Toch nog het laatste stuk door de Vogezen fietsen? Kennelijk leidt de route tot een gezonde verslaving!

We zullen zien, maar in ieder geval kijken we voor volgend jaar alvast uit naar een weerzien van de route in de Pyreneeën, Cevennen en tot slot dan de Vogezen. Nog ca. 1.050 kilometer te 'gaan'!

Koos Oggel

